

TVÄRVETENSKAP I GA FENOMEN

NR. 1

informationshäfte innehållande: astronomi, parapsy-
kologi, ufo, arkeologi, astrologi, telepati, spiritism,
clairvoyance, hypnos, akupunktur, spådomar,
ockultister, forteana, m.m m.m

informationshäfte utgivet av: hallstahammars ufo-
förening box 23 postgiro 1116 52-4

73401 hallstahammar

TELEPORTATION VAD ÄR DET ?

Teleportation innebär förflyttning - även över stora avstånd - av såväl materia som levande ting. För att bevisa detta återges här ett ca. 400 - årigt fall.

På morgonen den 25 oktober 1593 dök en spansk soldat upp på Plaza Mayor i Mexico City. Hans papper visade att han tillhörde ett regemente som i samma ögonblick var stationerat på Filippinerna med uppgift att bevaka staden Manila. Avståndet mellan platserna är över 14 000 kilometer.

Hur kunde denne soldat hamna i Mexico. Ja, inte ens han själv kunde ge ett vettigt svar på detta, utan det enda han själv visste var att han inte längre befann sig på Filippinerna utan i Mexico. Men det var också någonting annat anmärkningsvärt : Han påstod att Don Gomex Peres Dasmariñas som var Filippinernas guvernör, var död. Ett absurt rykte som snabbt spred sig.

Även om de spanska myndigheterna var förvånade över att han kunde färdas en så lång sträcka utan en enda smutsfläck på uniformen, fängslades han i alla fall som desertör från Manilagarnisonen.

Sedan veckorna gick satt soldaten i fängelset ock smäktade. Det tog många veckor för nyheten att resa den långa fartygsrutten till Spanien via Manila till Acapulco, hamnen på Mexicos västkust. Därifrån skulle nyheten färdas med kurir över bergen till den av moln omgärdade Mexicodalen.

Plötsligt surrade hela staden av nyheten att kung Filip II :s guvernör på Filippinerna var död, mördad av kinesiska myterister. Det intressanta var att han bragts om livet samma dag som soldaten dök upp på Plaza Mayor i Mexico City !

Inkquisitionens högsta råd övertog saken. Men soldaten kunde inte heller för dem berätta hur han hade rest från Manila till Mexico. Allt han kunde säga var att det tagit " kortare tid, än det tar för en höna att lägga ett ägg ".

Rådet gav order att mannen skulle sändas tillbaka till Manilla för vidare utredning. Då han anlant dit blev det på grundval av många vittnesmål klart konstaterat att : soldaten hade tjänstgjort i Manila på kvällen den 24 oktober 1593. Med samma starka bevisföring som att han den följande morgonen arresterades på Plaza Mayor i Mexico City - över 14 000 kilometer därifrån

FÖRE DETTA HEDNISK KULTPLATS?????

Vid orten Seine-et-Marne i Provins, Frankrike, har man gjort ett förbryllande fynd. Man har här hittat två städer ovanpå varandra. Under jorden fann man en labyrint av gångar, som leder till stora salar med upp till fem meter höga valv och talrika kolonner. Sotet som finns på en del av väggarna tyder på att salarna varit bebodda under långa perioder.

Vem bodde här? Under vilka omständigheter?

En del av salarna torde ha använts som upplag av livsmedel under tider då befolkningen i en belägrad stad bara hade egna förråd att lita till. Allt detta härrör från medeltiden och erbjuder inte några egentliga problem.

Det som förbryllar är att man under dessa underjordiska lokalteter har funnit lämningar av tidigare, mer gåtfulla sådana. Dess existens var de medeltida bebyggarna säkert ovetande om. De har nämligen grävt ner till en nivå strax ovanför utan att bryta igenom, fastän de i så fall skulle ha kunnat utnyttja de redan befintliga utrymmena. Dessa är helt olika de medeltida ovanför och mycket äldre datum.

Det rör sig här om ca 20 meter långa gallerier, som varken korsar varandra eller löper samman. På väggarna finner man inristningar liknande dem vi känner till från brons- och järnåldern: solar, koncentriska cirklar, osv. Man finner också fiskar och kranier. En del av tecknen har blivit bortskrapade. Varför?

Var detta kanske en hednisk kultplats som övertogs av tidiga kristna, vilka försökte avlägsna de magiska tecknen och ersätta dem med avbildningar av fisken, en omhuldad symbol i de första kristna församlingarna?

Och varför stod inte gallerierna i förbindelse med varandra?

ÖVERTOG BYGGNADSKONSTEN????

Tell Mureybet, 80 km sydöst om Aleppo.

Mellan äldre stenåldern med sina nomadiserande jägarfolk och yngre stenåldern med kulturer uppburna av boskapsskötare och åkerbrukare ligger en i mänsklighetens historia mycket betydelsefull period som är nästan helt okänd.

Redskap, kultur och levnadssätt undergick stora förändringar utan att man alls har kunnat urskilja utvecklingens olika etapper. I Tell Mureybet har man kunnat gräva ut resterna av en by, härrörande en epok som ligger 11.000 år tillbaka, d.v.s. ungefär 2.000 år före vad man ansett vara tiden för den yngre stenålderns

begynnelse. Det är säkert den närbelägna floden som har lockat till bosättning, ty ur den kunde man utan alltför stor möda skaffa mat för dagen.

Det finns inga grottor i trakten, eller andra naturliga skydd mot väder och vind. Därför byggde man hyddor av trä som klinades över med lerhaltig jord. När denna torkat gjorde den byggnaden stabilare. Detta var, så vitt man vet, det första riktiga huset. Platsen var permanent bebodd under lång tid. I början av åttonde årtusendet före vår tideräkning dyrkade man här en modergudinna, den första gudomen i mänsklig gestalt som vi känner till.

Spelade Tell Mureybet en avgörande roll för människans livsföring? På vad sätt gavs invånarna spridning åt idén att bygga hus? Eller kanske de själva övertagit den från något annat folk, som inte lämnat några spår efter sig?.

KIRLIANFOTOGRAFIER

Kirlianfotografering är en form av högfrekvensfältfotografering. Det började med att det ryska forskarparet Semjon och Valentina Kirlian upptäckte att om man fotograferar föremål i ett högfrekvent växelströmsfält, uppträder egendomliga färgade ljusfenomen ute vid föremålens kanter. Ett blad eller ett människofinger omges på de här fotografierna av en kraftig gloria av strålning, ett slags "aura". Innanför denna ljusvävnad blixtrar ett helt fyrverkeri av protuberanser i olika färger.

Så småningom lyckades paret Kirlian med mycket arbete få fram en apparat som arbetade mellan frekvenser på 70 kHz till flera megahertz och krävde mycket starka fält för att arbeta.

Denna högfrekvensfotografering kan kanske avslöja sig som en nyckel som kan hjälpa oss finna akupunkturmeridianerna och nålpunkterna som inslag i ett "halvkroppsligt" energisystem, ett energinät som tidigare varit helt okänt för vår medicin.

Man visade också upp foton tagna av blad där man skurit bort en del av bladet, men där fotot ändå visade en fullständig bladkropp. Fenomenen ändrade också form och färg om försökspersonens sinnestillstånd på något sätt ändrades.

Det har även testats hur inverkan av stress, alkohol och vissa narkotiska medel påverkar "auran". I samtliga fall kunde man konstatera en markant skillnad i det annars jämna mönstret.

NÄR DJÄVULEN VAR LÖS I DEVON

Vad annat kunde ha lämnat ett så långt hovspår?

Vintern 1854 - 55 var den kallaste i mannaminne i hela södra England. Natten till den 9 februari var det sträng kyla, och nära decimetertjock snö täckte hela grevskapet Devon. Floden Exe hade frusit till, och fåglar hade fastnat i isen.

När gryningen kom låg snön vit och jämn, och på den släta ytan syntes bara några fågel- eller andra djurspår, plus en serie mystiska avtryck längs en 160 km lång sträcka. Spåren gick i sick-sack genom fem socknar, genom trädgårdar, över tak, höstackar, murar och tvärs igenom lador.

Spåren var cirka en decimeter långa, drygt sex centimeter breda, och mellanrummet mellan dem var ungefär två decimeter. De tycktes härröra från en varelse med hovar och som gick upprätt på två ben.

Ortsbefolkningen hyste inga tvivel om vems spår det var. De hade gjorts av Djävulens kluvna hovar.

De kusliga avtrycken började mitt inne i en trädgård i Totnes församling och slutade lika mystiskt ute på ett fält i Littleham.

I en by ledde de in i ett skjul och fortsatte på andra sidan. "Upphovsmannen" hade gått genom ett hål som var 1,5 decimeter i diameter.

I en annan by tycktes varelsen ha krupit genom ett dräneringsrör och lämnat spår i båda ändar av röret.

På en del platser tycktes avtrycken ha gjorts av brännheta hovar i den hårdfrusna snön eller, som i Woodbury, av ett glödande järn utanför kyrkporten.

Hunratala personer såg avtrycken, och tidningarna översvämmades av insändare som diskuterade vad som kunde ha orsakat spåren.

Nära byn Dawlish ledde spåren in i ett tätt ormbunkssnår. När man släppte ett koppel jakthundar för att söka i snåret sägs det att de drog sig snabbt bakåt, ömkligt ylande.

Biologen sir Richard Owen föreslog i ett brev till Illustrated London News att spåren hade satts av en grävling. Han påpekade att grävlingen sätter bakfötterna i framfötternas spår. Den brukar visserligen ligga i vinterdvala, men det händer ibland att den ger

sig ut för att prowiantera.

Andra förslag var en räv, en utter, trana, vildkatteren åsna eller en ponny med trasig sko.

En amatörbiolog i trakten hävdade till och med att spåren liknade en kängurus och att djuret kunde ha rymt från ett kringresande menagerioch sedan återvänt till buren utan att någon märkt att det varit borta.

Andra djur som fick skulden var råttor, kaniner, ekorrar och paddor.

Kyrkoherde Henry Fudsen förklarade i en predikan att spåren var märken efter flera katters tassar.

En grupp byamän, som trodde att ett vilddjur var löst i trakten, gav sig ut med hötjugor och påkar för att jaga upp det, dock utan framgång.

Men ortsbefolkningen var inte övertygad. Många vägrade gå ut efter solnedgången, och barn gömde sig i garderober och skafferier, skräckslagna över det skvaller de hört, nämligen att Djävulen varit lös i Devon en vinternatt.

LJUSETS BERG - ELLER MÖFKPETS?

Det finns två myter kring Koh-i-Noor-diamanten som skänker den ökad glans: att dess ägare ska regera världen och att den aldrig får bäras av en man.

Koh-i-Noor betyder "ljusets berg", men under sin kända historia har denna diamants trollglans lyst över politiska jordskred som utplånat två mäktiga imperier. Den tillhörde Mogulkejsaren Muhammed, när denne besegrades av den persiske shahen Nadir, och den såg sin nye ägare dö i en palatsrevolt 1747.

Etthundra år senare var denna diamant det skönaste smycket i Sikh-väldets turban när detta manssamhälle övertogs av de brittiska imperiebyggarna - och deras drottning Viktoria. Stenen har sedan dess strålat över tre engelska drottningars huvuden. Den har aldrig burits av en brittisk kung.

KOMMUNICERAR VÄXTER MED RYMDEN ?

Hittills har alla försök med de elektromagnetiska vågornas hjälp fånga upp signaler från värdsalltet misslyckats helt. Men dr. Geoege Lawrnce vid Ecolainstitutet i San Bernadino i Karlifornien har slagit in på en ny och fantastisk väg i att få strävandena att få kontakt med utomjordiska intelligenser. Han har ställt sig frågan om inte växter, som förenats med elektroniska kontrollsystem, borde vara väl lämpade för kommunikationer med värdsalltet. Det är ju allmänt känt att växterna har elektrodynamiska egenskaper; faktiskt är deras förmåga att bearbeta olika test och reagera binärt (go-no-go) på datorvis direkt sensationellt.

Lawrence observerade skeptiskt växternas semikonduktiva och allmänna elektromotiva förmågor. För sina undersökningar uppställde han följande frågeprogram :

1. Kan växter på något sätt integreras med elektroniska apparater, så att de kan fås att leverera användbara data ?
2. Kan växter tränas upp på sådant sätt att de reagerar på bestämda föremål och händelser ?
3. Finns det några möjligheter att bevisa teorierna om att växterna skulle sitta inne med förmåga till utomsinnig varseblivning ?
4. Vilka av de 350 000 olika växter som finns lämpar sig bäst för dessa prover ?

Också hos växterna är cellen organismens minsta grunddel. Celler reagerar på värme och kyla, strålning, yttre skador, beröring och ljus. Cellernas elektriska egenskaper kan mätas med mikroelektroder. Om man leder elektrisk ström genom en växt drar cytoplasman ihop sig. Lawrence fann att elektricitet verkar polariserande på sporer och antheroider. Omen växt utsätts för skador, reagerar den med mätbara strömstötter. Fenomenet kallas "nastic response" och är en skräckreaktion som framför allt uppträder hos mindre växter. Större växter reagerar först för större mängder ström.

I Moon Garden i Farmingdale, där forskare från New York studerade växter för att se hur de skulle klara sig i rymden, kunde man konstatera "nervsammanbrott", totala frustationer, hos en del växter. Liknande fenomen observerades 1969 av dr. Clyde Backster, specialist på lögn-detektorer. Han hade anslutit en sensor till ett växtblad medan växten sög upp vatten, och tänkte påskynda reaktionen genom att dra eld på en tändsticka. Men redan medan han bara tänkte göra detta, för detektorns mätlinje upp i en brant kurva.

Växten måste tydligen ha anal. hans avsikt innan han förverkligade den. Eftersom Backster fann det tänkbart att växter kunde reagera telepatiskt på andra varelser, konstruerade han en apparat med vars hjälp levande räkor kunde tas upp ur kallt vatten och omedelbart flyttas över till ett kar med kokande vatten, för att kastas ned i detta. En kronometer som gick exakt på 1/1000-dels sekund registrerade på en skrivapparat exakt när räkorna plumsade i det heta vattnet. Och var gång reagerade samtliga växter som stod i rummet bredvid på exakt samma bråkdel av en sekund med dramatiska utslag på kurvorna. Detta fenomen har döpts till Backstereffekten .

Dr. Laurence tog så småningom itu med att undersöka möjligheterna att använda växter för att nå elektromagnetisk kontakt med värdsalltet. I Mojaveöknen utanför Las Vegas anordnades över ett avstånd av 12 km en försöksserie som betecknades som "Project Cyclops". Den 29 oktober 1971 gav de till mätapparaterna anslutna växterna på exakt samma bråkdel av en sekund utslag, som via en förstärkare till och med kunde överföras till band. Vad var det som hände? Var det tänkbart att det kunde vara något under jordens yta som påverkade växterna? Kunde det röra sig om lavaströmmar? Jordskalv? Magnetiska strömmar? Nya apparater konstruerades, växterna placerades i blykistor och faradayska lådor. Samma resultat! Kurvor och band som fick löpa vidare en längre tid antydde en viss synkronitet; det verkade som om växterna kommunicerade. Man prövade alla tänkbara elektromagnetiska våglängder; vid tidpunkterna för de olika reaktionerna hördes inte ett dugg. Kunde fenomenet möjligen hänga samman med stjärnhimlen, med kvasarer eller någon sorts kosmisk strålning? En ny försöksserie gav klart och entydigt besked om att reningarna kom från kosmos. Radioastroncerna med sina väldiga antenner kunde inte få in ett dugg, men växterna uppförde sig som galningar. Här hade man uppenbarligen en våglängd som fungerade biologiskt. På hittills oupplärade sätt uppstår här en våglängd via cellerna i växterna.

MUNKEN SOM VAR ETT MIRAKEL

Chefen för den italienska generalstaben under första världskriget, general Luigi Cardona, var förtvivlad; det var i november 1917, och hans arméer hade just lidit ett förkrossande nederlag i Slovenien. Han satt i sitt tält med tjänsterevolvern i handen och övervägde att begå självmord.

Plötsligt stod en munk bredvid honom och förmanade: "Gör inte något så dumt"- och försvann sedan totalt.

Många år efteråt besökte generalen kyrkan i San Giovanni Rotondo i Foggia mellersta Italien. En av munkarna kände han igen-det var den som hade visat sig i hans tält. När munken gick förbi sade han: "Ni hade tur den gången, min vän"

Munken som sagt detta var Padre Pio, en enkel bondepräst som sedan blev berömd som undergörare, klärvoajant och stigmatiker- och efter sin död 1968 en tänkbar men omstridd kandidat till helgonförklaring. Vad som gör generalens upplevelse så märklig är att Padre Pio inte lämnade sitt kloster i Foggia under hela kriget. Padre Pio föddes 1887 i byn Pietrelcina, nära Benevento, som son till en fattig bonde. Vid 17 års ålder inträdde han i ett kapuciner kloster. I elva år studerade han och fullgjorde sina plikter tillsammans med de andra noviserna.

En dag, den 29 september 1915, klagade han över smärtor i händerna, fötterna och högra sidan. Läkarna kunde inte hitta någon fysisk orsak. Samma dag 3 år senare föll han samman medvetslös medan han bad vid altaret i kyrkan i Foggia. Andra munkar fann honom där, blödande från händerna, fötterna och sidan-från sår liknande den korsfästes. Padre Pio undersöktes av läkare från flera olika trossamfund, men ingen kunde ge någon tillfredsställande förklaring till hans skador. Sådana sår, som kallas stigmata, har uppstått hos flera människor under kristen tid.

Uppenbarligen har de kommit av sig själva och har av de fromma tagits som ett tecken på helighet. Den vanligaste formen är blödningar från händer och fötter och från höger eller vänster sida. Blåmärken på skuldrorna representerar plågan av att bära korset, medan blödningar i pannan påminner om törnekronan. En del stigmatiker har känt hur de band som kättjade Jesus vid korset, medan andra hade fått ärr efter gisslet.

Läkarna har för längesedan avfärdat tanken på stigmata skulle ha någon fysisk orsak. De, liksom teologerna, har iakttagit att de flesta stigmatiker är människor som försjunker i intensivt grubbel över Kristi lidande. Och den vanligaste förklaringen är att självsuggestion har del i fenomenet. Den Romersk-katolska kyrkan har lagt fram tre tänkbara orsaker till stigmata; gudomlig uppenbarelse, ett ingripande av djävulen för att förvirra de troende, och medveten eller omedveten suggestion.

9
Ingetdera kan bevisas. Vad som än var orsaken i Padre Pios fall fortsatte han att fullgöra sina plikter och blev berömd i hela den katolska världen som en vänlig och mild biktader. Han försökte aldrig slå mynt av sin märkliga stigmata, och han försökte alltid undvika publicitet och varje antydning till berömmelse -han gick till och med så långt att han täckte sina händer när han var ute bland folk. Icke förty skickade man pengar till honom själv och hans kloster från hela världen.

År 1956 öppnades ett sjukhus i Foggia som hade kostat omkring 12 miljoner kronor och som helt hade betalats av donationer. Padre Pios hemby Pietrelcina började också blomstra när pilgrimmer flockades till platsen för hans födelse. Två gånger suspenderades han från sina kyrkliga plikter av Vatikanen, som fann hans berömmelse besvärande, framförallt på grund av de pengar som sändes till honom. Till sist löstes han från sitt munklöfte om fattigdom, på villkor att alla pengar han fick testamenterades till påvestolen. Under tiden vann Padre Pio allt vidare berömmelse för sin klärvoajans.

Den 20 januari 1936 gick Padre Pio fram till tre män som besökte klostret och sade: "Bed med mig för en själ som snart skall stå inför guds domstol". Dom lydde och fick sedan veta att dom bett för kung Georg V av England, som hade avlidit medan de bad.

En gång på 1920-talet mötte en Monsignor Damioni från Salto i Uruguay Padre Pio. Sydamerikanen blev djupt imponerad och förklarade att han ville att Padre Pio skulle vara närvarande när han dog. Padre Pio sade till honom: "Ni kommer att dö i ert hemland -men var inte rädd". Lugnad återvände Damioni till Uruguay.

En natt 1942 väcktes ärkebiskopen av Montevideo av en kapucinmunk, som enträget uppmanade honom att bege sig till Damionis sjukbädd. När ärkebiskopen kom fram var Damioni död. Men bredvid sängen låg en papperslapp där det stod skrivet: "Padre Pio kom".

Inte förrän 1949 träffade ärkebiskopen Padre Pio och igenkände i honom den kapucinmunk som hade kallat honom till Damionis dödsbädd.

När Padre Pio dog den 28 september 1968 började hans anhängare begära att han skulle helgonförklaras - en begäran som ännu inte villfarits.

År 1485, i april hittade arbetare på Via Appia utanför Rom en sarkofag med ett förbluffande innehåll. I sarkofagen låg en romersk flicka från urgammal tid. Hon var välbevarad och av ovanlig skönhet. På några få dagar hade 20 000 personer infunnit sig för att beskåda märkvärdigheten, inte minst därför att man påstod att en ännu brinnande oljelampa hade påträffats invid kroppen.

Kroppen ställdes ut i Palazzio dei Conservatori. Påven Innocentius VIII vidtog då en ovanlig åtgärd : liket fördes en mörk natt till en ödslig plats utanför Porta Pinciana och jordades där åter i största hemlighet. Humanisten Fonte skrev till Sasetti om detta :

"Bartolomei Fonte hälsar sin vän Francesco Sasetti..... Du har bett mig att berätta något om den kvinnokropp, som nyligen hittats vid Via Appia. Jag kan bara hoppas att min penna förmår återge något av denna kropps skönhet och behag. Om vi inte hade haft hela Rom till vittne, skulle det hela te sig osannolikt.... Nära sjätte milstenen vid Via Appia höll arbetare, som sökte efter marmorbrott, just på att gräva fram ett stort block, när de plötsligt bröt igenom ett tegelvalv - tolv fot djupt. Där påträffade man en marmorsarkofag. När de öppnade den, fann de en kropp, som låg med ansiktet nedåt och som var täckt av ett två finger tjockt täcke av en ännu välluktande substans. När de bade avlägsnat det parfymerade höljet - de började vid huvudet - fick de se ett ansikte, så genomskinligt blekt, som om den unga flickan hade begravts samma dag. Hennes långa svarta hår, som ännu satt fast vid huvudskålen, var flätat till en knut och uppfäst på hjässan, så som det anstår en ung flicka, och dessutom täckt av ett nät av siden och guldtråd.

Små öron, låg panna, svarta ögonbryn - och vidare egendomligt formade ögon, under vilkas lock vitan syntes. T.o.m. näsvingarna var oskadade och så mjuka, att de darrade under blotta trycket av ett finger. Läpparna var röda och lätt åtskilda, tänderna små och vita, tungan scharlakansröd ända upp mot gommen. Kinder, haka, nacke och hals tycktes ännu ha liv. Armarna hängda oförstörda ner från skuldrorna, så att man kunde röra dem som man ville.

11

De långa vackra fingrarna på de utsträckta händerna hade ännu naglarna i behåll,även om man hade försökt skulle man inte ha kunnat lossa dem. Bröst,mage,och sköte hade dock pressats åt sidan och föll ihop,när den aromatiska skorpan tagits bort. Däremot hade ryggen,höfterna och sätet bibehållit sina konturer och sköna former,likaså lår och ben. Kort sagt:det var den vackraste flicka av ädel börd från de dagar då Rom stod på höjden av sin glans.

OVANLIGT FENOMEN I CANADA

Det som utspelar sig på platsen som heter Magnetic Hill beläget i Moncton,New Brunswick,Kanada,trotsar alla normala förklaringar. Vad som sker,är att bilar som ställts nedanför uppförsbacken rullar upp för denna. Gravitationen kastas här om nere vid backens fot,och om föraren stänger motorn och frilägger bromsen,förs bilen upp till kullens krön av någon osynlig kraft. Det anses att det måste vara en ficka av magnetiskt järn djupt nere i jorden som orsakar denna tyngdkraftsanomali. Men magneter lär ju bara påverka metallföremål. Och magnetmalmen under Magnetic Hill påverkar inte bara metallföremål som till exempel bilar, utan också andra föremål - en träpinne eller gummiboll,till exempel. Under vissa betingelser kan man till och med få se vatten flyta uppåt på sina håll.

Fenomenet påverkar också människan och det finns massor av vittnen som kan berätta om dessa osedvanliga påverkningar.

"Det finns något i marken här.Det känns ända in i märgen.Det gör en skakis. Man känner hur man nästan blir yr i huvudet av det".

En annan turist berättar:"När jag gick där och sedan vände mig om blev jag alldeles yr. Jag kände det innanför pannan".

"Det var som om en jättelik hand pressade mig tillbaka"förklarar en annan om Magnetic Hills sensationer.

Det gapar en väldig klyfta mellan elektromagnetismen och gravitationen. Kanske kan fenomenet på Magnetic Hill hjälpa oss att lösa antigravitationens mysterier.

Vi människor har i tusentals år upplevt omkastningar i tyngdkraften. Kanske kan förntidens människor visa oss på vissa ledtrådar i frågan om hur vi skall kunna uppnå antigravitation för våra flygplan och rymdskepp.

Ett bortförande som slutade lyckligt berättar den brasilianske matrosen Mario Monteiro da Silva om i denna artikel. Han hade nattpasset på m/t Ampas kommandobrygga och spanade mot himlavalvet, då han plötsligt såg en ljusstråle och kände hur den drog honom uppåt. Mario fick våldsamt ont i öronen, vilket han tror måste ha berott på den stora hastigheten och den plötsliga skillnaden i lufttryck. Snart befann han sig i ett stort rum med möbler som glänste metallblå. Där fanns inte några stolar och inte heller några skiljeväggar.

Rummen lystes upp av ett kraftigt sken. På bordet fanns en stor mängd lysande knappar. Fyra sällsamma varelser av människostorlek stod och iakttog honom stillatigande. En av varelserna bar en tunn tunika och på huvudet ett slags hjälm. Ett starkt sken syntes utstrålas från hjälmen.

Mario försökte få syn på varelsens ansikte, men på grund av det starka ljusskenet var detta omöjligt. På ryggen bar han två rörformade föremål förbundna med armarna. Ingen av varelserna sade något utan betraktade stillatigande matrosen.

Efter några minuter förnam Mario, att man ställde en fråga till honom, men han hörde inte ett ljud! Han insåg senare, att man tilltalade honom på telepatisk väg och att man undrade hur han mädde. Han förklarade då, att han mädde bra.

Mario såg sig omkring och upptäckte några navigationskartor på ett bord. Kartorna var av ett helt annat slag än de sjökort han var van vid. I mitten av dem fanns en sol, och runtomkring den fanns tolv punkter. Deförklarade för honom, att det rörde sig om vårt solsystem, och att det i själva verket fanns tolv planeter och inte nio. Matrosen kunde genom ventilerna se miljoner eldkulor flyga förbi. Man förklarade för honom, att det var meteororer han såg. Strax därpå ombads han att kasta en blick på månen, som i jättelika dimensionet befann sig under UFO -t. Månytan var översållad av kratrar, vilka enligt rymdfararna härrör från en kollision mellan solen och en annan himlakropp. Varelserna gick inte som vi människor. Han kände sig också lätt men kunde trots detta inte flytta sig särskilt snabbt. Han såg ingenting som liknade vapen ombord. Inte heller blev han utsatt för några experiment av något slag.

13
Efter ett par dygn ombord, började han längta tillbaka till sitt eget fartyg och sin familj. Han började också oroa sig för att han kanske aldrig mera skulle få återse sina anhöriga. Men han fördes tillbaka till tankfartyget på samma sätt som han enleverats på!

Kaptenen, som var vittne till händelsen rådde Mario att tåga om det inträffade.

ÄR TYSTNADENS BERG EN UFO-BAS ???

Sällsamma ting utspelas i bergen i Mopimiöknen i Coahuila på ungefär 26 grader 45 minuter nordlig bredd och 103 grader, 40 minuter västlig längd.

"Platsen vi syftar på är belägen nordost om byn Ceballos i staten Durango och omfattar ett utforskat område mellan San Jose del Centro och Mohovano till 27 breddgraden inräknat gränsmarkeringen vid staterna Coahuila, Chihuahua och Durango. Iakttagna fenomen ;
1. I vissa delar av området förekommer kraftiga radiostörningar, eller är utsändningar helt omöjliga. Därav har trakten fått sitt namn "Tystnadens berg " eller " Tystnadens zon ".

Man har studerat fenomenet med hög- och lågfrekvensmottagare. Möjlig orsak : förekomsten av en elektronisk topp eller ett elektroniskt knippe, som eventuellt magnetiserar järn på ett visst djup. Men detta är bara ett antagande.

2. Ofta förekommande meteoritfall som insamlats på prov.

3. Fossil i stort antal. Somliga av dem är enligt fysikern dr. Carlos Graef Fernández mer än 60 miljoner år gamla. De kan plockas direkt från markytan i klart avgränsade områden, inom vilket det också ligger kristalliserade mineralstycken av det besynnerligaste slag.

4. Kraftig, sporadiskt uppträdande koncentration av energi. Man antar att det rör sig om kosmiska strålar eller neutronstrålar.

5. Små ökenväxter, som till utseende skiljer sig från det normala -sannolikt på grund av mutation.

6. Kl. 3.15 på morgonen lördagen den 11 juli 1970 störtade en amerikansk "Athena"-raket mitt i detta område, som började undersökas i april 1966."

14
Raketen som "flög vilse" tycks till en början ligga utanför mysteriet, men den skulle likväl trassla till problemet ännu mer och engagera mexikanska regeringen så hårt, att diplomatiska förvecklingar syntes oundvikliga. Den 27 mars 1970 anlände Werner von Braun, satelliternas och månfärdernas fader, till Mexico för att hos dess regering hemställa om att få upprätta en observationsbas i Ceballos. Begäran avslogs emellertid.

Ceballos och Parral y Allende i Chihuahua utmärktes på NASA:s karta som "en idealisk landningsplats för utomjordiska besökare".

En "Athena"-raket, avfyrad från Utah mot militärbasen i White Sands, slår ned precis på den plats, där amerikanerna vill upprätta en observationsbas!

Raketen var utrustad med en radioaktiv koboltkapsel vilket tvångade amerikanerna att hämta tillbaka det farliga materialet och stanna en tid i Ceballos!

En amerikansk militärkommision under befäl av en överste samt kaptenen och ingenjören Carlos Burstamente genomkorsade området under 24 dagar. De samlade in olika prover och fotograferade zonen med infraröd film under ledning av piloterna Edward Shultz och John Kleland från deras plan, en Beech B 50-N 702 B, som ledde operationerna.

150 man ordnades på linje och samlade alla slags prover på var tjugofemte meter. Den 2 augusti, ungefär en månad efter händelsen fann man raketen på en slätt nära San Ignacio-ranchen, varifrån den fördes bort av den amerikanska personalen, som likaledes tog med sig 200 000 ton jord och prover från angränsande områden.

I trakten vimlar det av guijolas dvs. tektiter och meteoriter. Reportern Miguel Ruelas for tillsammans med 5 personer av vilka kan nämnas ingenjör Harry de la Pená, och stjärnfysikern Robert Contreras Barrios.

"Det vi fick uppleva var ett äventyr fullt av spänning! Först fick vi bevis för att den tysta zonen existerade, då våra radioapparater plötsligt tystnade- och trettio kilometer längre bort fann vi svarta stenar på vägarna. Vi samlade ihop en massa stenar, som fanns i så stor mängd, och dessutom såg så besynnerliga ut att de helt enkelt inte kunde vara naturens eget verk."

"Harry de la Pená hittade en egendomlig sten, 3 cm lång med en diameter på 1 cm. Dess stelnade mittkärna ledde tanken till ett stycke kabel".

Bröderna Aguilera har redan tidigare samlat in stenar som liknar skruvhuvuden, stålkablar försedda med en ögla, högspänningsledningar med ett hål tvärs igenom kabeln eller verktygsliknande stenstycken. I trakten av Ceballos hittades små kristallkulor, påminnande om de etetpärlor apoteken använder.

Överallt i området utsätts djur för påverkan av ett slag som i gamla tider skulle ha ansetts vara ett verk av djävulen.

De förlorar orienteringsförmågan och hundar grips av en oförklarlig skräck. Landsköldpaddor, som råkar förirra sig in i zonen lägger sig på rygg. Om man vänder på dem, återtar de strax ryggläget och förblir i den ställningen tills de dör.

Werner von Braun, uppger att en rysk sond den 8 februari 1969, befann sig i kollisionskurs med en enorm rymdsten.

Astrofysikerna räknade ut himlakroppens position, och lät sonden göra en gir för att undvika kollision. Men då inträffade det märkliga: rymdstenen gjorde en gir mot sonden för att sedan återta sin ursprungliga kurs, och sedan slå ner i Ceballos!

Vid nedslaget fann man ett metallartat pulver, som under ett mikroskop visade en ovanlig struktur. De var ihåliga kulor som innan de brustit måste ha varit fyllda med gas!

Invånarna i byarna som ligger i öknen, blir varje vecka och alltid nattetid vittnen till ljusfenomen på himlen. Dessa har uppfattats så allvarligt av befolkningen att man begärt polis skydd!

Natten till den 14 mars 1973 hade bröderna Ruben och Juan Hernández en ovanlig upplevelse. De höll på och arbetade i gruvan "La Pietra" i Parral, när himlen sken upp. De fick syn på en rund, tefatsformad tingest, som glödde som eld eller spred ett rödaktigt sken. Föremålet tycktes iaktta dem. Ljuset kom så nära, att de via lokaltelefonen skräckslagna meddelade personalen och direktionsskriveraren. Föremålet stod stilla, liksom spejande varpå det med stor hastighet försvann mot Sierra del Silencio.

DJÄVULSHAVET

16.
Namnet djävulstriangeln eller djävulshavet har fått sitt olycksbådande namn av japaner och filipinos. Området som ligger mellan Japan och en linje ner till Guam, vidare till Filippinerna och sen åter till Japan genomkorsas av kräftans vändkrets. Precis som Bermudatriangeln är Djävulshavet utsatt för oförklarliga försvinnanden. Enligt uppgift blev det förklarat för farozon år 1955. Då hade ett 10-tal fartyg försvunnit spårlöst under den gångna femårsperioden.

Samma år (1955) begav det japanska forskningsfartyget KAIYO MARU 5 ut i farvattnen mellan Japan och Filippinerna, Guam för att lösa områdets gåta. Men även det försvann med man och allt. Ombord fanns 22 besättningsmän och 5 vetenskapsmän, som försvann.

HJULÅNGAREN SOM FÖRSVANN

Vad hände hjulångaren Iron Mountain, som seglade nedför Mississippi från Vicksburg, rundade en flodkrök och försvann i fullt dagsljus?

Den siste stuveriarbetaren hade lämnat Iron Mountain. Lasten av bomull och melass fanns väl ombord. Två långa tjut från ångvisslan och ångaren gled ut i flodströmmen denna vackra junimorgon 1872. Några minuter senare hade hon rundat flodkröken med en rad flottar lastade med bomullsbalar på släp.

Vad som hände med fartyget sedan det försvunnit ur sikte kommer antagligen aldrig någon att få veta. Det första tecknet på att någonting var galet kom ett par timmar senare, då en annan hjulångare, Iroquis Chief, fick slå full back och gira mot stranden för att inte kollidera med en rad flottar som kom drivande med strömmen. Sådana saker hände då och då, bogserlinorna var inte av samma kvalite som våra dagars. Besättningen anade alltså inte oråd och bärgade flottarna och tog dem långsides, medan man väntade på att Iron Mountain skulle komma.

Medan man väntade upptäckte en besättningsman på Iroquis Chief något underligt. Bogserlinan hade inte slitits av - den hade huggits av. I ett enda snitt som var alldeles färskt. Hugga av bogserlinan, sådant gjordes bara när ett fartyg befann sig i nöd.

Iron Mountain syntes aldrig mera till. Om det fattat eld hade andra fartyg sett det. Om det hade gått på grund eller sjunkit skulle tunnorna med melass och alla bomullsbalar som stuvats på däck ha översvämmat floden. Om ångmaskinerna skulle ha exploderat skulle massor av människor ha uppfattat katastrofen. Men ingen hade sett någonting, och ingen hade hört någonting. Trots att floden vimlade av båtar på detta avsnitt.

Iron Mountain, en jätte till hjulångare, 55 meter lång, 11 meter bred och med utrymme för 55 passagerare förutom last och besättning, seglade rakt in i förintelsen - utan minsta spår.... Och vidare.

DJURENS SJÄTTE SINNE

Professor Hans Bender, professor i psykologi har studerat frågan om djuren har ett sjätte sinne, och kommit fram till att så är fallet. Tillsammans med sin assistent har han undersökt 800 kända fall för att kunna vara säkra. Nedan ges några exempel på detta.

"Några ryska vetenskapsmän opererade in elektroder i huvudet på en kaninhona och anslöt dem till en skrivare som registrerade aktiviteten i kaninens hjärna.

Kaninens sex ungar placerades sedan i en U-båt, som gick många mil bort, varefter kaninungarna avlivades en och en.

I laboratoriet i Moskva kunde man på skrivaren avläsa kaninhomans känsla av skräck precis i de ögonblick då någon av hennes ungar avlivades. Hon visste alltså, att ungarna var i livsfara, trots att de var hundratals mil från henne.

"När Winston Churchill låg på sin dödsbädd låg hans älsklingskatt bredvid honom dag och natt. Plötsligt sprang katten ut ur rummet och vägrade att komma tillbaka. Någon timme senare var Churchill död. Katten hade känt vad som skulle ske.

"En kvinna, fru K, hade en hund vid namn Cheri. Varje dag gick den in i rummet där fru K:s sjuke far låg, och satt vid sidan av hans säng. Om dörren till rummet var stängd sprang hunden runt i huset tills någon öppnade den för henne.

Plötsligt en dag forsvann hunden. Den återfanns darrande och till synes livrädd i ett hörn av trädgården. Fastän hon var tillgiven bet hon fru K i handen när hon skulle fånga hunden. Strax efteråt dog fru K:s far."

Hur var det med Peters duva?

Peter var son till en domare i USA, och var 12 år gammal. När Peter fick blindtarmsinflammation blev han inlagd på ett sjukhus 20 mil hemifrån. En vecka senare kom duvan flygande och satte sig utanför Peters sjuksalsfönster. Att duvor kan hitta hem är inte särskilt ovanligt, men duvan hade aldrig varit i den här staden förut. Den kände helt enkelt på sig att Peter befann sig i fara och letade upp pojken.

Professorn tror att antalet trafikolyckor skulle kunna sänkas om vi tog hänsyn till de varningar djuren ger oss.

"För några år sedan kom en kvinna för att låna sin grannes bil. Grannen var mycket glad åt detta, men det var inte Hasso, hans hund. Hunden, som normalt var mycket vänligt stämd mot kvinnan, morrade våldsamt och försökte ta ifrån henne bilnycklarna.

Grannen bad om ursäkt för hundens uppträdande varpå kvinnan for sin väg. En liten stund senare fick hon sladd i en kurva, och körde mot en vägg och omkom. Det var därför hunden velat stoppa henne."

"Varje dag klockan 4 gick Josef Becker till värdshuset i sin hemstad Saarlouis, i Sydtyskland. Hans collie Strulli följde alltid med sin husse och låg troget vid hans fötter. Men den 10 september 1958, då de befann sig på värdshuset som vanligt, blev Strulli mycket orolig. Han sprang i cirklar och tjöt.

Hans husse som var sysselsatt med att spela kort sade irriterad till hunden att hålla sig lugn. Men hunden blev bara mera upphetsad. Josef Becker blev nu verkligen arg och föste ut hunden ur rummet och stängde dörren.

Men Strulli lyckades ta sig in genom källardörren och försökte återigen dra ut Josef. Denne gav då upp, ursäktade sig för sina vänner och begav sig hemåt. Klockan var två minuter i fem.

Klockan fem rasade hela värdshuset ihop. Grävskopor, som arbetade i närheten hade underminerat jorden. Nio människor dödades 23 skadades allvarligt. Var det en tillfällighet att Josef Becker undkom ?

"För 70 år sedan dog 30 000 människor vid ett vulkanutbrott på Martinique, en ö i Västindien. Varenda en av dem kunde ha räddats, om de hade tagit hänsyn till de första varningarna från djuren.

Hundratals vilda och tama djur lämnade plötsligt sina tillhåll och begav sig ner till stränderna. De rusade ut i vattnet och många av dem drunknade.

Öns innevånare tog detta som ett tecken på att ett vulkanutbrott skulle komma. Men Martinique hade ett mycket modernare varningssystem, en seismograf, som registrerade minsta skälvning i vulkanen. Vetenskapsmännen på observatoriet skrattade åt de vidskepliga öborna och sade, att seismografen visade att allt var lungt. Det fanns inte minsta tecken på ett utbrott. Så öns invånare stannade där de var. Tre dagar senare kom vulkanutbrottet. Det var djuren som hade rätt.

Den allra mest dramatiska händelsen ägde rum i själva Freiburg under andra världskriget. I en stor park mitt i staden finns en sten rest till minnet av en anka. Det kan verka ovanligt, men så var det inte heller vilken anka som helst. Den var känd för att alltid reagera när det skulle komma ett flygangrepp. Då brukade den springa fram och tillbaka och ge ifrån sig otroliga läten.

Men på kvällen den 17 november 1944 var den ovanligt högljudd. För första gången lämnade den gården, där den bodde, och vaggade högljutt snattrande tvärs genom hela staden. Många människor blev rädda och begav sig ner i skyddsrummen.

Det dröjde inte länge förrän bomberna började falla. Den kvällen dödades 3 000 människor i Freiburg. Vi kan endast ana oss till, hur mycket större antalet döda skulle ha varit utan ankans varning.

MILITÄRERNA FÖRSVANN

Historien kan uppräknat många fall av försvunna militärtrupper. 650 franska kolonialsoldater var på marsch mot Saigon i Indokina år 1858. De gick längs vägen över öppen mark bara 25 kilometer från staden då de försvann totalt - precis som om de utraderats totalt från jordytan.

Moderna militärdokument berättar om ett mysterium lika förvånande som det just nämnda. Japanerna erövrade Nanking den 10 december 1939. Centrala Kina var en lamslagen gigant, hjälplös mot sina attackerande fiender. Det var därför viktigt att vinna så mycket tid som möjligt genom att försöka hindra japanernas framryckning, och därför stationerade översten Li Fu Sien sina trupper i kuperad terräng utanför Nanking.

Två timmar senare svarade truppstyrkan inte på anrop på radion. Efterspaningar visade att de lämnat sitt läger. Gevären stod uppställda utanför tälten, och små eldar visade att man just hållit på med matlagningen. Men inte en enda soldat fanns att se. De kunde inte ha deserterat allihopa över det öppna landskapet utan att ha blivit upptäckta. Japanska dokument innehåller ingenting som tyder på att soldaterna skulle ha tagits till fånga. Och inte en enda av de 2 998 männen har synts till sedan denna ödestigra dag.

SKOLFARTYGET SOM FÖRSVANN

Den 14 december gjorde man allt klart för avgång ombord på det danska skolfartyget Köbenhavn i Montevideo. Man väntade bara på att de 50 unga sjökadetterna skulle komma från en ceremoni på det danska konsulatet i staden. Det skulle bli kadetternas sista skolresa. När de kom tillbaka till Danmark var deras utbildning fullbordad. Framtiden såg ljus ut för pojkarna, men barmhärtigt nog så var den hemska sanningen dold för dem - deras framtid skulle bara bestå i ytterligare några få timmar.

Strax före klockan 12 på dagen kom kadetterna sjungande tillbaka till sitt fartyg och det gled sakta ut ur hamnen, förbi några fiskebåtar..... och försvann! Inkommande skepp som borde ha siktat henne, hade varken sett Köbenhavn eller minsta spår av henne. Köbenhavn var och förblev borta och ingen har en minsta aning om hur.

VART TOG KROPPARNA VÄGEN?

Det underligaste försvinnande av kroppar som någonsin uppdagats inträffade vid katastrofen av det tvåmotoriga marinflygplan som med 32 personer ombord störtade på Tahomaglaciären år 1947. Två dagar efter kraschen hittade man planet. Det fanns mer än nog av bevis för att ingen av de ombordvarande kunde ha överlevt den fruktansvärda "front-mot-front-kollisionen" i full fart.

Men var fanns de 32 människorna? En belöning på 25 000 kronor sattes upp för den som kunde återfinna kropparna. Men ingen har någonsin sett ett spår av dem.

Sactya Granrham, en braminsk bok som skrevs omkring 1500 f.Kr., innehåller följande passus med instruktioner om hur man vaccinerar mot smittkoppor: " Tag på knivspetsen innehållet i en inflammerad blåsa, injecera det i en mans arm och blanda det med hans blod. Härav kommer att följa en feber, men sjukdomen kommer att bli mycket mild och inte ge några komplikationer! Vi hyllar visserligen Edward Jenner (1749-1823) som vaccinationens upptäckare, men det förefaller alltså som om indiska läkare skulle ha varit långt före honom! Sushruta (400 -talet f.Kr.) gjorde upp en lista med diagnoser på 1120 sjukdomar. Han beskrev 121 olika kirurgiska instrument och var den förste som experimenterade med plastkirurgi.

Den kinesiske kejsaren Tsin-shi (259-210 f.Kr.) hade en "troll-spegel" som kunde "lysa upp benen i kroppen ". Röntgenstrålar i det gamla Kina? Apparaten i fråga stod år 206 f.Kr. i Hien-Yang palatset i Shensi. När en patient placerade sig framför denna rektangulära spegel på 176 x 122 centimeter, tycktes bilden omkastad, men samtliga ben och organ i kroppen var synliga precis som i våra fluoroskop. Spegeln användes också exakt till samma sak - för att ställa diagnoser.

Medan den västerländska sjukvården började med blodtransfusioner först på 1600 - talet, har de australienska urinnevånarna praktiserat samma metod i tusentals år. Den metod som mest påminner om vår tillgång sålunda att blodet antingen tas från en ven mitt på armen eller från en i armens inre del genom ett ihåligt rör. Blodöverföring kan också ske genom munnen, men tekniken bakom denna metod är fortfarande gåtfull.

Samma infödingar har i århundraden använt orala (genom munnen) preventivmedel när stammarna hotats av långvarig torka eller andra olyckor som leder till brist på livsmedel. Kådan från en särskild växt rullas härvid till piller som tas av kvinnorna.

Dessa fakta är högst märkliga men tyvärr har det bristande intresset från läkarhåll lett till att de australienska urinnevånarnas örtmediciner alltmer råkat i glömska. Infödingarna odlar inte sina gamla medicinalväxter längre och håller på att förlora detta värdefulla arv.

Prästgården i Borley var en fuktig, osymmetrisk viktoriansk byggnad på norra stranden av floden Stour i Essex. Det var det hus där det spökade värst i hela England.

I över hundra år såg man spökvagnar, en nunna och en huvudlös man. Man iakttog poltergeistfenomen, mystiska fotsteg, föremål som plötsligt uppenbarade sig och försvann, klockor som ringde, skrift på väggarna och, från kyrkan i närheten, kusliga klostersånger och orgelmusik.

Prästgården byggdes 1863 åt kyrkoherde Henry Dawson Ellis Bull, på en tomt där det sades att ett medeltida kloster hade legat. Så snart han, hans hustru och deras 14 barn hade flyttat in började saker att hända. Fotsteg och knackningar hördes om nätterna. Klockor ringde och röster viskade.

En av döttrarna väcktes av en örfil, en annan såg den mörka gestalten av en gammal man i hög hatt stå vid sängkanten. En person som ofta besökte huset såg vid flera tillfällen en nunna. Ingen kom till skada, men upplevelserna var oroande.

Kyrkoherdens son, Harry Bull, övertog prästgården 1892 och bodde där till 1927. Under den tiden sågs en huvudlös man i buskarna, en spökvagn uppenbarade sig, en kokerska berättade att en dörr som låsts på kvällen stod öppen varje morgon, och fyra av mr. Bulls systrar såg tillsammans en nunna som försvann spårlöst.

År 1929 började poltergeistrar för första gången härja i Borley. Bland de föremål som plötsligt och oförklarligt uppenbarade sig var småstenar, nycklar och medaljer, en med S. Ignatius huvud ingraverat och ordet "Roma" under ett motiv med 2 mänskliga figurer.

Åren 1930-35 bodde kyrkoherde Lionel Algernon Foyster, hans maka Marianne och deras dotter Adelaide i prästgården. Under den tiden hittade familjen meddelanden skrivna på väggar och på pappersbitar, fotsteg hördes. En röst ropade Mariannes namn och en osynlig våldsman överföll henne - såvitt känt var det första gången någon kom till skada. Underliga dofter förekom också, oftast av lavendel. Många av skrifterna på väggen var oläsliga, men en tycktes säga: "Marianne, skaffa hjälp".

Edwin Whitehouse, som senare blev benediktinmunk, besökte prästgården tillsammans med sin farbror och faster 1931. Vid ett tillfälle började det brinna i panelen i ett rum som stod oanvänt. När elden hade släckts föll en flintsten stor som ett hönsägg till golvet. Senare, när kyrkoherden verkställde en andeutdrivning, i sitt rum, träffades Edwin och hans faster av fallande stenar.

År 1937 annonserade Harry Price, grundare av brittiska Nationallaboratoriet för psykisk forskning, i Times efter folk som hade gott om tid, var intelligenta, modiga, kritiska, fria från förutfattade meningar och villiga att delta i en observatörsgrupp. Bland mer än 200 sökande valde han ut 40.

Ellis Howe, en Oxfordstudent, såg flera föremål röra sig. Andra rapporterade oförklarliga ljud. Kommendörkapten A.B. Campbell, som tillhörde panelen i radiobolaget BBC:s program "Hjärntrust" träffades av en tvålbit i ett förseglat rum. Dr.C.E.M. Joad, filosof och medlem av samma panel, rapporterade att en termometer plötsligt och oförklarligt hade sjunkit 10 grader.

Prästgården brann ner till grunden 1939. Den natt då branden inträffade hade någon sett två mystiska figurer lämna huset - trots att den ende som man visste varit där inne var den nye ägaren, en kapten Gregson. Flera personer såg en ung flicka i övervåningen.

Men fenomenen fortsatte. En chaufför, Herbert Mayes, hörde ljudet av hovar som nalkades och passerade förbi honom nära prästgården, men han såg ingenting.

Under krigstidens mörkläggningslarmades civilförsvarsvakterna många gånger därför att någon hade sett ljus "i fönstren".

År 1943 började en utgrävning av den plats där huset stått. På omkring en meters djup fann arbetarna fragment av en kvinno-skalle och örhängen med religiösa symboler.

Vid en undersökning på platsen så sent som 1961 slutade både ficklampor och billyktor, samt kameror att fungera. De som sysslat med seanser i samband med de här mysterierna har fått fram att en ung nunna på 1600-talet, Marie Lairre, lockats att lämna sitt kloster nära Le Havre och gifta sig med en medlem av godsägarfamiljen

Waldegraves på Borley. De fick också veta att hon hade blivit strypt av sin fästman den 17 mars 1667 i en byggnad som hade stått på samma plats som prästgården. Hennes kropp hade, enligt andebudskapen, blivit begravd i källaren.

LEVANDE MÖGEL SKRÄMDE FAMILJ

Följande episod utspelade sig i staden Elkin, USA : Sommaren 1961 köpte familjen Norman en bit korkmatta av en granne, som skulle sälja sitt hus och flytta från trakten. Sedan de rengjort mattan lades den in i två rum på nedre bottlen. En kort tid därefter spred sig en oförklarlig stank genom hela lägenheten på första våningen, och samtidigt upptäckte fru Norman att hon led av andningssvårigheter. Hon trodde till en början att hon drabbats av hösnuva. En tillkallad läkare rådde henne att göra sig av med en ejderdunkudde. Hon gjorde så, men hade fortfarande svårt att andas.

Så drabbades Grady Norman av samma besvär. Nu upptäckte man att andningssvårigheterna bara uppstod, när de vistades i de rum där de lagt in den nya korkmattan. När de lyfte på den, ryggade de tillbaka med avsmak. Under korkmattan fanns ett tjockt lager grågrönt mögel, och det såg nästan ut som om massan PULSERADE !

Grady Norman tog ut korkmattorna i ladan, torkade noggrant bort det äckliga möglet. Sedan skurade han golvet i de båda rummen med starkt skurpulver och hett vatten. Han lackerade också golven, i hopp om att de eventuella mögelrester, som fanns kvar, skulle hindras tränga upp.

MEN DET PULSERANDE MÖGLET KOM TILLBAKA !

Det var fru Norman som upptäckte det, och hon blev så skräckslagen att hon tappade frukostbrickan och gav upp ett skrik av fasa.

Nu betedde möglet sig nästan som om det skulle vara levande, hur konstigt det än kan låta. Den grågröna mögelmassan spred sig över möbler och kläder. En matta på ett av rumsgolven förvandlades till en uppluckrad hög av trådar när mögelmassan "kröp" fram över den, och när det uppskrämda paret lyfte upp den löstes den upp i en dammhög.

Väggarna ändrade färg, när möglet spred sig över dem, och när de fick det otrevliga möglet på skinnet erfor de en svidande och brännande klåda.

Det belägrade paret bekämpade modigt det ovanliga möglet med alla till buds stående medel. Men allt var lönlöst.

Den pulserande mögelmassan fortsatte att sprida sig, och den reagerade inte på något borttagningsmedel. Det var som en mardröm.

Möglet spred sig över tavlor och väggbonader, det kröp till och med in i familjebibeln och förstörde där flera sider. Soffor förstördes på bara några timmar när det pulserande möglet kom krypande - för nu såg det lamslagna paret att det verkligen kröp!

Med stigande panik tvingades de allt undan för undan flytta på sina möbler, men till slut hade massan ändå erövrat hela huset!

Då ringde den uppskakade Grady Norman till polisen i Elkin. Polisen i sin tur kallade in experter, och ett helt uppbåd av olika forskare anlände till den hemsökta gården. De såg häpet på vad de hade framför sig. Ingen av dem hade någonsin sett en mögelart som denna, och ingen kunde svara på hur möglet kunde uppföra sig som det gjorde. Hälsovårdsnämnden i Elkin förbjöd folk att gå i närheten av familjen Normans gård. Dess egna experter stod maktlösa inför den mystiska mögelplågan, analyser av möglet ledde ingen vart. Man visste inte ens om det verkligen var mögel, som kröp omkring överallt inne i huset. Forskarna erkände i pressen, att det var ett av de märkligaste fall med mögel de någonsin undersökt.

Den förtvivlade familjen flyttade in i en gammal utrangerad buss på gårdsplanen. Där fick de bo i 6 veckor medan landets främsta hälsovårdsexperter gjorde allt för att lösa gåtan. Slutligen kunde man tillintetgöra möglet med en blandning av solution och karbolsyra. Vad möglet egentligen bestått av fick man aldrig besvarat.

Ämnen som antar formen av kända företeelser som mögel står utan samband med något påvisbart fenomen. Hur skall man förklara det?

MANNEN SOM FÖRSVANN

Det var den 23 september 1880. En varm höstsol svepte över de brunbrända åkrarna kring farmaren David Langs gård i Gallatin, Tennessee, USA. På gårdsplanen lekte hans båda barn Sarah 11 och George 8 år med två trähästar som deras far haft med sig från Nashville samma dag. Vildvinet växte trots den torra sommaren, praktiskt taget

över hela det nätta huset som var byggt i tegel. Runtomkring böljade horisontlinjen i mjuka svep och ett svagt rassel hördes från de torra löven.

Fru Lang och hennes make David, kom ut ur huset och David, som var på väg mot det stängsel bakom vilket hans nya halvblodshästar stod, vände sig om och hörde sin hustru ropa :

"Skynda dig tillbaka David, jag vill att du kör mig in till stan innan affärerna stänger".

"Kommer om ett par minuter, svarade han".

Men han kom aldrig tillbaka. David Lang var bara trettio sekunder från sitt möte med det okända.

Barnen fick se en häst och kärra komma mot huset och de slutade leka för att titta på den. De hade nämligen känt igen domare August Peck som alltid hade med sig presenter till dem. Fru Lang såg också ekipaget och det gjorde även David som höjde handen till en hälsning och började gå tillbaka mot huset.

Han hade inte tagit mer än ett halvt dussin steg förrän han försvann i allas åsyn. Fru Lang skrek. Barnen stod blickstill, alldeles för överväldigade för att fatta vad som hänt. Instinktivt sprang de alla mot den plats där David Lang sist var synlig för bara några sekunder sedan. Domare Peck och hans följeslagare, kastade sig ur sin vagn och störtade mot platsen. Alla fem kom till den plats där David försvunnit i tomma intet. Där fanns inte ett träd, inte en buske, inte den minsta lilla grop. Det fanns ingenting som kunde förklara hur David hade försvunnit.

De vuxna sökte förtvivlat igenom gårdsplanen. Fru Lang blev hysterisk och hjälptes skrikande in i huset. Grannarna larmades och när kväll kom var hela traktens innevånare på platsen, sökande förgäves efter David Lang. Varje fläck genomsöktes, varje centimeter mark stampades till för att försöka finna någon spricka som han kan ha fallit ner i. De fann ingenting.

David Lang var borta. Han hade försvunnit mitt framför ögonen på sin familj och de två männen i vagnen. Ena sekunden fanns han där, vandrande över gården, i nästa var han försvunnen.

Under de veckor som följde fick myndigheterna vidta kraftiga åtgärder för att hålla hundratals, ja, tusentals, nyfikna borta från platsen.

Ändlösa förhör ledde bara till att de fem som sett samma sak hända på samma gång, vidhöll detta.

Markprov visade att platsen där David försvunnit var solid lera, utan några håligheter någonstans. Ingen begravning eller minnesgudstjänst hölls någonsin över David Lang. Hans hustru, som levde i många år efter händelsen, trodde hela tiden att maken en dag skulle komma åter.

Vintern gick, och våren, händelsen med David Lang började falla i glömska. Så en dag i april 1881:

David Langs båda barn kom fram till den plats där fadern försvunnit sju månader tidigare. De upptäckte en cirkel av gult gräs, ca en och en halv meter i diameter. Den kvällen, när de båda barnen stod med fötterna i cirkelns gräs, fick Sarah plötsligt ett infall.

Sakta ropade hon på sin far.

Bleka och förstummade hörde de båda barnen plötsligt hans röst.

Den hördes svagt, som om den kom från en plats långt borta.

Och rösten ropade på hjälp. Gång på gång, tills den tonade bort i en viskning och försvann - för alltid.

DEN MUMIFIERADE KATTENS HÄMND

I november 1975 hittade man vid en renovering av ett gammalt gruvhotell i Subury, Suffolk, England, ett mumifierat lik av en katt som begravts där för 300 år sedan. Detta blev början till en rad häpnadsväckande katastrofer, till följd av dess förflytning från den ursprungliga graven.

Enligt den då vidskepliga tron för tre sekler sedan, var det lämpligt att begrava en katt levande, då man trodde att detta skulle göra att inga onda andar skulle hemsöka befolkningen.

När man renoverade det gamla gruvhotellet, som skulle byggas om till ett modernt hotell som skulle få namnet MILL, hittade man på det mumifierade kattliket.

Tre månader efter det att bygget av det nya hotellet påbörjats, gjorde byggherrarna konkurs, och hotellet blev så skuldsatt att projektet måste avbrytas.

Då man kort därpå förde den mumifierade katten till ett kontor fattade detta plötsligt eld och brann ned till grundén. Den plötsliga eldsvådan betecknades av polisen som mystisk.

En annan egendomlig eldsvåda ödelade närapå nästa ställe som man förde katten till. En liten farm i byn Whickham St. Paul.

När katten återfördes till Sudbury inträffade en rad märkliga händelser som kostade ägaren 70.000 pund!

Byggnadsarbetaren Arthur Kemp var mannen som fann katten i en korg under golvbrädorna i det gamla gruvhotellet. Han berättar:

"Männen som ägde hotellet sade att jag kunde behålla katten. Jag beslöt att lägga den i en plastlåda och ställde in denna i en lokal som ägdes av en arbetskompis. Kort därpå brann lokalen ner under oförklariga omständigheter. Men plastlådan som innehöll katten var helt oskadad!"

När katten fördes till en farm i Whickham St. Paul brann denna efter bara några dagar ner till grunden, även den. Men katten återfanns även denna gång otroligt nog helt oskadad!

Några veckor efter det att katten återförts till Sudbury rasade det nya taket på hotellet in, det orsakade en kostnad på ytterligare 10.000 pund.

Det var bara 7 dagar kvar till invigningen, då en av de bärande takbjälkarna utan anledning ändrade läge, säger Kemp. Det kostade totalt 60.000 pund att stötta taket och laga bjälken. Men det underligaste i hela historien var att bjälken brast på precis samma ställe som vi hittade katten!

Kemp berättade historien för de nya ägarna, Rowton House Hotel, och efter ett sammanträde beslöt man att katten skulle begravas i det nya hotellet på samma plats där den ursprungligen legat.

En biskop vigde katten till den sista vilan på den gamla begravningsplatsen, och i kistan lade hotelldirektören ett meddelande, där han bad om ursäkt för att man stört katten och sade att man hoppades att den skulle få vila i frid.

Sedan katten återförts till sin ursprungliga plats, gick saker och ting så bra att hotellet stod färdigt långt före vad man beräknat.